

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ - ΠΟΣΤΑΛ

Η υπό των αναγνωστών μας αποστολλομένη συγγρασία και μη συνοδευομένη από δικαιαιώματ κρίσεως εκ δραχμών πέντε, δεν λαμβάνεται υπ' όψιν.

Π. Χ. Δ. Ένταθα. Ούτε τα ποιήματά σου, ούτε το διήγημά σου έπιτυχί. Πάντως τα ποιήματά είναι πολύ καλύτερα από το διήγημά και φανερώνουν πως πολύ γρήγορα θα μπορούσε να γράφεις καλούς στίχους. Β. Π. Νησι (Καζαράκι). Το τραγουδάει σου όχι καλό, δυστυχώς. Πάου κινου. Μ. Χ. Ένταθα. Το διήγημά σου όχι καλό. Κακα γραμμένο και απίθανο πολύ. Νικόλασον Νικ. Ένταθα. Ο κ. Χάρης Σταυ. βρίσκεται στο γραφείο το βράδυ, από τις 7 και ύστερα. Στο γραφείο λαμβάνει άσφαλός και τις επιστολάς του. Π. Τζάνου. Το ποιήμα σου όχι καλό. Έρωτικόν θέματα, αλλά δεν άρκεί μόνον ο έρωτας για να γίνει ένα ποίημα. Παύτως το δημοσίωσιμ. Παύλα ενέ. Ημέρας άργας. Άς άπολαύσων και άς ευφρανθών οι καλοί μας άναγνώσται. Ίδου μερικά τετράστιχα :

Βγαίνει ο ήλιος με όλη του την χάρι και λάμψι μεγάλη εις τον κόσμο σκοτεινόν. Και έξω χερσίνης μίας σέ χροιάς. Μία κόρη άντικύ μου, θωρώ να περνά. Τό σφιγχοτό μου που τραγουδάω άκού' Σίγα βαθίς, νυχτάκι εν' τα κλαδιά. Τήν ήκουσα να λέγη ποιάς ενε ποίη. Και έξωφα με έλπει με κρύα καρδιά. Παύλ φοβήθη και γώ δεν έξωρω γιατί !

Ίσως πού με είδε ξένοιφης φταροθής, Και ξαφρισθή τόσο τό χροσό μου παιδί, Με μιάς τό μάτι της σέ μένα καρφώθη ! Έσθ είσαι, μου λέγει, πιστέ μου φίλε... Και άστρον λαμπρό της φωτιάς μου ζωής ; Για πιάς μου, μιλήσε μου δυό λόγια φίλε Πώς άκίνητος στέχεις, πώς δεν μου μιλείς ; Μήπως χροσό μου μονάχη με άφηκες, Και σέ άλλη τον νού σου έχεις στοιχειμένο ; Άχ ! μήπως καμιά άλλην κακία έβροχες, Και μένα με άφηκες τό καυμένο ; Σήνω γλυκό μου άγόρι άγαπητό, Σήνω και πέρσας ή ώρα να φύγουν ; Να πάμε στο σπίτικι μου τό πατρικό, Και τέρι επί τέλους να γίνουμ'...

Μ. Ίωαννίδην. Κτήμα (Κόπρου). Δημοσιεύοιμ σημερα τό τέλος του διήγημάτος σου, τό όποιο τόσο κατέβαλε τώδ άναγνώστος μας, κατά τας Άγιός ημέρας του Πάσχα : ΤΟ ΕΞΗΤΕΥΜΕΝΟΝ ΠΑΙΔΙ (Συνέχεια και τέλος) «Ο Ίωάννης τότε άρχισε τις έτοιμασίες του δια τό ταξίδιον, όπου μίαν ήμεραν δυστυχώς βροχερήν έπεδη- έαζέτο εις έναν πλοίον, τό όποιον θα έπλεγούσαν και από την πατρίαν του. Μετά παρέλθουν δε πολλών ημερών ταξείδι, ο Ίωάννης και πάλιν έβλεπεν την πατρίαν του, και δι'

αυτό ήτο έξαλλος από την χαράν του, αλλά δυστυχώς ο καιρός δεν ειχεν άλλάξη διόλου από την ήμέραν που επιβιβάζετο εις τό πλοίον, διότι ο μήν ήτο Ίανουάριος και δι' αυτό ο καιρός ήτο βροχερός, και έφουσώσε βροχάς δυνατάς.

Όταν δέ έφθασεν εις την πόλιν του ήτο περίπου μεσονύχτιον, και όλα ευρίσκοντο εις νεκρικήν ήσυχίαν, μόνον έξω ή άτμόσφαιρα ήτο άγρια.

Τώρα πλέον ο Ίωάννης ήτο έξω από τό σπίτι του, ή δέ χαρά του ήτο μεγάλη, διότι θα έβλεπεν και πάλιν τούς πολυαγαπημένους του γονείς, τον αδελφόν του, και άλλην την άλλην οικογένειάν του, χωρίς να γνωρίζη ο κακόμοιρος πιά έκπληξις και λύπη τών επερίμενων.

Μετά δακρύων χαράς εις τούς οφθαλμούς, και με συγκίνησιον, ο Ίωάννης άρχισεν να κυτπά την θύραν του σπιτιού του, λέγων συγχρόνως εις την μητέρα του «Άχ ! Μητέρα μου πολυκριαμένη άνοιξε».

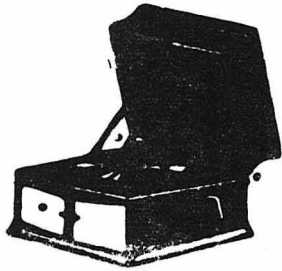
Μετά παρέλθουν άλλων λεπτών σιωπής, έφάνη εις την θύραν, μία γρηά άσθενική και καταλυημένη, ή όποια έφένετο ως συγχισμένη από τας λέξεις τας όποιάς ειχεν άκουση. Άκουσθησμένη δέ εις την θύραν, έβλεπε δακρύς τών νυκτερινών της έπισκέπτη χωρίς όμως να δύναται να μιλήση. Άλλά και ο Ίωάννης εις την ευφάνισή της γριάς, τά ειχε χάση και αυτός σκεπτόμενος μήπως ειχε χητηση άλλην θύραν εκτός της δικής του, διότι έγνωρίζεν καλά ότι εις την οικογένειάν του δεν ύπήρχεν τούτην γριά. Άλλ' όμως, τώρα ύπήρχε. Και πιά θα ήτο άγαγε ; Βεβαίως θα ήτο, ή χαροκακίην και πολυκριαμένην μητέρα του. Πρώτη ή γριά ήρώτησε τον Ίωάννη, ποιάς ήτο, τί έξήτοσας τούτην ώρα και από πού έρχεται. Ο Ίωάννης από τας φράσεις αυτές άνεγνώρισε την μητέρα του, και άμέσως έλειπον εις την αρχαλήν της, καταρλιών δε τας χέρους της έλεγεν εις αυτήν, άγαπητή μου μητέρα πως έγινε εις αυτήν την κατάστασιν, πού ενε ο πατέρας μου και ο αδελφός μου ; διαιτ δεν μου μιλής ; τί έχεις και φέινεσαι δακρυομένη άγαπητή μου μητέρα ; Άλλά ή μητέρα, από την αφηριδιαν συνάντησιν μετά του άγαπητού της τέκνου τό όποιον ένόμισε τώρα και τόσα χρόνια νεκρόν, να τό βλέψη έμπρός της άσθενικόν, και άδύνατον, ελιπαθύησεν. Ο δέ Ίωάννης μετά πολλούς κόπους, έφερε και πάλιν την μητέρα του εις τας αισθήσεις της».

Τά έξίσου έπιτυχί ποιήματά σου «Η Μάνα με τά Όρφανά της» και «Ο Άποχωρισμός», τά όποια δημοσιεύοιμ εις τό προσεχές φύλλον του «Μπουκέτου».

Γιά νην Παπαγιαννέαν. Πάτρας. Το ποιήμα σου κακά έκτελεσμένο. Η ιδέα καλή. Άπειτίστε το λίγο. Πέτρου. Δάσην. Το ποιήμα σου «Ταξείδι», πολύ καλό. Μακάρι να γραφον έτσι όλοι οι συγνεργάται μας. Δυστυχώς όμως... Ίδού τό ποιήμα :

Τό γραμμόφωνον κατήντησε τό αγαπητότερον μέσον εκλαϊκεύσεως της μουσικής

Χωρίς αυτό κανένα σπίτι δεν είναι τέλειο. Όλοι, νέοι και γέροι, μαζεύονται γύρω του. Μ' αυτό ή νεότης έχει στη διάθεσί της τις πιό φημισμένες έρρηστρες του κόσμου, που παίζουν τούς τελευταίους χερούς της εποχής. Χάρη σ' αυτό οι γέροι ξαναζουν την ευτυχισμένη ζωή των νεοτάτων των, άκουόντες τις άρκειότερες καντάδες που τραγουδούσαν στις έκκλητές των. Άλλά δια να άπολαύση κανείς τό γραμμόφωνο πρέπει να έχη ένα όργανον με τις τελευταίες τελειοποιήσεις. Τέ γραμμόφωνον ΣΤΑΡΡ τύπου XXII είναι τό μοναχικό όργανον που συγκεντρώνει τά χαρίσματα αυτά :

Άομινίζει σέ βάλασσα άφρισμένη τό βαπόρι, σιμά γοργούναγινε, 'στο νησάκι που άγνάντια καμαρώνει, Σάν νυφούλα 'στο πέλαο γερμμένη. Μιά ώρ' ακόμη...άφευγατη μου μοιάζει και θα θωρώ τά μάτια τά μεγαλά, ορθάνοιχτα, ν' άφίνουν στάλα στάλα, Της άγάπης τό μέλι να σταλάξη. Άνάλαφρο τ' άγέρι, ταίρι, με τούς καυμούς μου, φεύγει πρός έσένα, Άνάσσει κι' εσύ μαζί μ' έμένα, Τό όροσάτο της βάλασσας άγέρι. Άλλοίμονο, δεν ήταν πάντα γάνα 'Στη καρδιά μου ό,τι σημερα έχω ταχα ;

ΜΙΑ ΧΑΜΗΛΗ ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΚΑΛΟΔΙΤΕΧΝΙΚΗ ΑΞΙΑ Πώλησις με μηνιαίας δόσεις παρά τή : ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩ ΣΤΑΡΡ Α. Ε. ΑΘΗΝΑΙ : Στοά Άρσακείου 12 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ : Φίλωνος 48 ΘΕΣ)ΝΙΚΗ : Βενιζέλου 22α ΠΑΤΡΑΙ : Ρήγα Φερραίου 64

Κ. Α. Β. Ένταθα. Έχετε, λέει, δυό (2) φύλλα του «Πτι Ζουρνά» και μιάς ρωτάτε ποού τ' αγοράσουν. Ένα διακεκομμίριον ηολοκάρδιον, ότανι : Περισσότερα δεν μπορούμε να δώσωμε δυττολογ, Σ. Ν. Νικόλαϊδην. Σανταρίον Άδουστοκωριού. Θα σας στείλωμε ευχαρίστος μερικους τόμους γιάτη Βιβλιοθήκη του Σανταρίου σας. Γ. Μασούραν. Καλαμάκων. Γράφτε μας, σάς παρακαλούμε, από που έπληρατά ανέκδοτά σας και κυρίως τό του Κωλέτη. Έτσι μόνον μπορούμε να τό δημοσιεύοιμ.